

ad § 7.

Indholdet af nærværende Paragraf afviger væsentligt kun ved nogle Redaktionsforandringer fra den tilsvarende Paragraf i Loven af 1857, hvis Bestemmelse om de der omhandlede Udgifters eventuelle Afholdelse af det Offenlige man dog har fundet det rettere at henføre til Lovforslagets § 15.

ad § 8.

Medens man har forment at burde beholde den Bestemmelse i Loven af 1857 § 8, at Politimesteren, naar der opstaar Formodning om, at der i en Kvægbesætning er indbrudt ondartet Lungesyge eller Kvægpest, skal være bemyndiget til at lade nogle Stykker af Besætningen nedslaa for ved Obduktion at erholde Visshed for, hvorvidt Mistanken har været begrundet eller ikke, har man derimod anset det for rettest, at det forbeholdes Indenrigsministeren at træffe Afgjørelse ikke alene om den fuldstændige Nedslagning af de Besætninger, i hvilke Sygdommen er optraadt, men ogsaa i Almindelighed om Nedslagning af ethvert Dyr, om hvilket det efter Dyrlægens Erklæring maa anses for afsjort, at det er angrebet af en af de fornævnte Sygdomme. Medens det nemlig vel ikke kan indvendes Noget imod, at det overlades den stedlige Myndighed at lade nogle enkelte Stykker nedslaa for at erholde Klarhed over, hvorvidt den reiste Mistanke maatte være berettiget eller ikke, bør det formentlig i alle Tilfælde, hvor der kan blive Spørgsmaal om Nedslagning i større Omfang, særlig af Hensyn til de store Udgifter, som derved paabyrdes det Offenlige, rettest overlades til Indenrigsministeren derom at tage Bestemmelse, der jo altid med et meget kort Bærsel vil kunne erhverves, samt at anordne de Forholdsregler, der efter de i det enkelte Tilfælde forhaandenværende Forhold og Omstændigheder rettest vil være at træffe for at fiske det størst mulige Udbytte af de Dele af de dræbte Dyr, der ikke blive at tilintetgjøre, og saaledes opnaa en Formindstelse af de ved det Offenliges Indskriden foranledigede Udgifter.

Naar det i nærværende Paragrafs 3die Stykke er foreslaaet, at Politimesteren skal kunne beordre Nedslagning af Heste, der ere mistænkte for at være angrebne af Snive, uden at Dyrlegen dog drifter sig til herom at afgive et aldeles bestemt Svar, har man havt det hyppigt forekommende Tilfælde for Die, at det mistænkte Dyr, saasom naar det tilhører en Vognmand eller en Pranger, har færdedes om i videre Kredse og derved er kommet i smittefarligt Samvæsen med Dyr fra fremmede Besætninger, der saaledes ogsaa

som mistænkelige maa stilles under offentlig Tilsyn. Under saadanne Omstændigheder maa de Omkostninger, der ved Nedslagningen kunne blive paabyrdede det Offenlige, formentlig betragtes som forvindende i Forhold til det Gode, der vil opnaas, saafremt det hurtigt kan blive konstateret, at Mistanken har været ubegrundet, saa at de paagjældende Besætninger atter kunne frigives, hvorved ofte betydelige Tab og Ulemper for Befolkningen ville kunne undgaaes. Da det i saadanne Tilfælde dog jævnlig vil dreie sig om betydeligere Værdier, vil det formentlig være rettest, at Politimesteren, forinden han skrider til Nedslagningen, raadfører sig herom med kompetente veterincære Myndigheder, hvortil der i Regelen vil være Udgang, uden at skadeligt Tidstab er at befrygte. En lignende Betragtning som den nys nævnte ligger ogsaa til Grund for den i Paragrafens næstsidste Stykke optagne Bestemmelse om, at Indenrigsministeren, naar en Heste- eller Kvægbesætning er stillet under offentlig Tilsyn paa Grund af Mistanke om Snive eller ondartet Lungesyge, efter Eierens Begjæring kan tillade, at det eller de mistænkte Dyr nedslaaes, mod at Eieren kun faar Erstatning, saafremt Dyret befindes angrebet af Sygdommen.

I Loven af 1857 er den Erstatning, der skal tillægges Eieren af det nedslagne Dyr, saafremt dette viser sig at have været angrebet af den antagne Sygdom, ansat til et forskjelligt Beløb for Heste og for Kvæg. Da der ikke ses at foreligge nogen fyldestgørende Grund til en saadan Distinktion, har man foreslaaet den her omhandlede Erstatning i alle Tilfælde ansat til $\frac{2}{3}$ af Vurderingssummen.

Det er en Selvfølge, at den i nærværende Paragraf hjemlede Udgang til Erstatning for nedslaaede Kreaturer ikke bør komme den tilgode, der selv ved sit Forhold har givet Anledning til, at det dræbte Dyr var blevet angrebet af den paagjældende Sygdom, saasom naar den, hvis Besætning er bleven sat under offentlig Tilsyn paa Grund af nogen af de i § 8 nævnte Sygdomme, i Besætningen indlemmer et sundt Kreatur, som derefter angribes af Sygdommen og dræbes, eller naar en Eier i sin kunde Besætning indtager et Dyr fra en anden under offentlig Tilsyn staaende Besætning, og Smitten derved forplantes til hans øvrige Kreaturer. Dette er allerede i Indenrigsministeriets Cirkulære af 7de Oktober 1858 udtalt som den naturlige Forstaaelse af Loven af 1857, men man har dog troet det rettest, at Loven kom til at indeholde en udtrykkelig Udtalelse herom.

Medens det ifølge Loven af 1857 kun er selve Erstatningsbeløbet, hvis Udredelse skal